

Сни і безсоння

Автор:

Ганна Ручай

Сни і безсоння

Ганна Ручай

Короткі історії з сучасного життя, здебільшого про молодь. Але молодим людям, які збираються присвятити себе літературній творчості, напевне, придасться іронічна «Історія однієї книжки» – просто щоб не мати ілюзій щодо легкого шляху в справжню літературу. До речі, випадок, коли книжка врятувала солдата від осколка, – реальний факт нинішньої війни на Донбасі. Що ж до мініатюр, якими завершується збірка, то тут просто мікс: іронія, навіть сарказм «Базарного», фентезійний романтизм «Летючої риби» і пронизлива історія самотнього хлопчика з «Тих, хто живе у тіні».

Ганна Ручай

Сни і безсоння

Історія однієї Книжки

Книжка вийшла з друкарні на вулицю й замружилася від яскравого сонця. Усе навколо виявилось ще кращим, ніж вона уявляла собі в цехах, поки її сторінки складали до купи, клеїли, прошивали, вбирали в лаковану пістряву обкладинку... Часом Книжка морщилася від болю, але це був прийнятний біль. Він означав, що скоро, вже зовсім скоро Книжка побачить Світ і зустрінеться зі Своім Читачем. Особливо нудно було лежати під пресом, і саме там Книжка найвиразніше змалювала в уяві Свого Читача. Він буде неодмінно вродливим, розумним і

шляхетним. Книжка стане його найближчим другом і порадником, вони завжди будуть разом і ніколи не розлучаться...

Лежачи під пресом, Книжка ніби відчувала лагідні руки, які беруть її обережно і ніжно, мовби вона лежить на колінах, укритих пухнастим пледом, а Читач зручно влаштувався в кутику м'якого дивана і замислено задивився на кружляння сніговію за вікном – перебирає подумки красиві Слова зі Своеї Книжки...

Та тепер повз Книжку, яка з надією заглядала знизу вгору, в кожне зосереджене й очужіле обличчя, проходили десятки перехожих, але ніхто не звертав уваги. Так, ніби й не було на ній новесенької, яскравої, лакованої обкладинки, якою вона так тішилась і пишалася. Книжці стало трохи кривдно, але вона себе швидко заспокоїла: розпал робочого дня, у людей повно клопоту, вони поспішають, їм зараз не до Книжки. Її час настане, коли у вікнах спалахнуть теплі вогники. Тоді родини зберуться в тісному колі, кожен влаштується якомога зручніше, хтось один тихенько, обережно відкашляється і розгорне Книжку... Всі принишкнуть і зачаять подих...

Книжка терпляче блукала гамірними вулицями, стараючись не надто плутатися в людей під ногами, і все одно кілька разів об неї спотикалися.

«Нічого-нічого, – втішала себе Книжка, – це вони ненавмисно, я просто ще надто незграбна, не вмію правильно поводитися між людей...»

Ось і звечоріло. Та марно Книжка стояла під вікнами, які одне за одним ховали за шторами родини на зручних диванах. Світло пригасло, набуло блакитнуватої барви, із кватирок почулися вибухи, зойки, стогони та лайка...

А Книжка тремтіла від вечірньої прохолоди.

«Тільки б не відволочитися! – розпачливо думала вона. – Я так поспішала до людей, що, мабуть, трішки не досохла... Від вогкості сторінки можуть розбухнути і неохайно вивалитися з-під обкладинки... Як тоді людям показатися?!». Книжка ще вірила, що люди її помітять. Але настав ранок – і Книжці довелося втікати від двірника, який уже геть був зібрався вкинути її до сміттевого бака. Вранці люди поспішали ще дужче, ніж удень. І хоч скільки заглядала Книжка їм у обличчя знизу вгору – очі їхні були порожні, зосереджені на далеких речах, незрозумілих Книжці...

Вона довго не зважувалася наблизитись до ятки, де були розкладені багато інших книжок. Ті книжки її давно помітили та все глузливо косували в її бік і про щось перешіптувалися.

- Ти ба, яка, до нас не підходить, думає, напевне, що вона одна в цілім світі!

- Ехе-хе! Молода ще, тільки з друкарні, життя не знає...

- Нас хоч гортають вряди-годи...

- Ну то й що, коли той чоловік теж нічого не купив, але ж звернув-таки увагу!

- Рано чи пізно хтось, може, й купить...

Нарешті Книжка набралася сміливості та обережно наблизилась до ятки.

- Пробачте, - звернулася вона до книжок. - Чи не підкажете, що потрібно, аби Книжку взяли собі люди?

- Треба бути брендом! - пихато відповіла брошура, що лежала скраєчку.

- Пробачте ще раз: а що воно таке - бренд? - зніяковіла ще дужче Книжка.

- Те, що продається! - випалила брошура і відсунулася подалі, щоб ніхто не подумав, буцімто вона з цією безпритульною Книжкою затоваришувала. - Ви чули? - звернулася до тих, які лежали поряд. - Не знає, що таке бренд, а лізе продаватися!

- Що ви, що ви! - позадкувала присоромлена Книжка. - Я й на думці не мала... Якщо ви такі люб'язні, то, може, підкажете, як стати брендом?

Книжки так довго реготали, що вона остаточно знітилася й хотіла вже втікати світ за очі, аж тут на неї зглянувся один грубий том у дорогій палітурці. Він пояснив Книжці, якій уже сльози навернулися на очі, що вона мусить «піаритися», щоб стати брендом.

Книжка не посміла перепитати, що воно таке «піаритися». Їй здалося, що треба йти до лазні й сидіти там у клубах гарячої пари. Але що ж тоді станеться з обкладинкою?!

– Піар – це громадська думка, – шановний том помітив Книжчине замішання і зволив звисока їй пояснити дещо важливе для книжок. – А громадську думку створює реклама. Он якраз через дорогу рекламна агенція. Біжи туди та звернися до рекламистів, може, вони тобі допоможуть.

– Дякую, дуже-дуже вам дякую! Дякую красно! – безмежно зраділа Книжка і стрімголов кинулася через дорогу, не зважаючи на червоне світло. Їй услід люто вилаялися десятки водіїв, але Книжка навіть не здогадалася, що ті слова були звернуті до неї, – така була щаслива.

Вона ввійшла під вивіску рекламної агенції, але у широкому вестибюлі їй шлях перепинив дебелий охоронець:

– Ви до кого? – суворо перепитав він. – Вам призначено зустріч? Ви маєте підписати угоду?

– Тисячу разів перепрошую, – захекана Книжка притиснула руки до грудей. – Я тільки хотіла дізнатися, чи не зроблять тутешні рекламисти мені громадську думку... ну, тобто, я б хотіла, якщо ваша ласка, у вас піаритися.

– Ов-ва! – узявся в боки охоронець. – Та ти хоч знаєш, кого тут піарять?! Такі книжки, що тобі й не снилось! Та ти знаєш, хто ті книжки написав?! Оце вже правду в народі кажуть: «Кінь ногу кує, а жаба й свою дає!».

– То що ж мені робити? – похнюпилася Книжка, знову ладна розплакатися.

Охоронець подумав, що вже достатньо показав свою владу і компетентність, тому пожалів Книжку.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tn.knigapoisk.com/ruchay_ganna/sni-bezsonnya

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)